

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויזנפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר מטות לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"ויברך אתכם כאשר דיבר לכם" (דברים א, יא).
איתא בדברי רבינו הקדוש (לקוטי מוה"ר"ן קמא, סי' לה) הכלל: שהממשלה ביד הצדיק לפעול פעולות (מופתים ניסים ונפלאות) כרצונו, כמו שדרשו חכמינו ז"ל (מועד קטן טז:): עה"פ (ש"כ כג, ג) צדיק מושל יראת אלקים, מי מושל ביד צדיק, אמר אלקי ישראל אני מושל באדם. מי מושל ביד צדיק, שאני גזר גזירה והצדיק בטלה. וזהו בחי' (כראשית מב) ויוסף הוא השליט, הוא שורש כלליות נשמות ישראל, והם הענפים שלו המקבלים ממנו. ועיקר הממשלה, להאיר ולעורר לבם לעבודת השם יתברך, כמו שכתוב (דברים ג) שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו, היינו להאיר הארת הצדיק בענפים, היינו בלב ישראל, וזהו ואל עמו תביאנו. ובחינה זאת, דהיינו "ויוסף הוא השליט" הוא בחינת מלאפום כמו שכתוב (בכל ספרי קבלה, ומובא בשערי ציון, בשער תיקון הנפש). ברית - מרכבה ליסוד, אשר הוי"ה שלו מלאפום (עין ת"ו תיקון ע"ב) כי המלאפום הוא אותיות מלא פום, להורות שכלי השפע, היינו הפה של הצדיק הוא מלא מאלקותו יתברך. כי לכאורה קשה, למה אנו צריכים להתפלל, והלא השי"ת יודע מחשבות! אבל מחמת שהדיבור הוא כלי השפע כמ"ש ויברך אתכם, כאשר דיבר לכם, היינו לפי הדיבור, כן השפע. אם הדיבור, היינו כלי השפע הוא בשלימות ובמלוואה - אזי יכולים לקבל בהם רוב שפע. והדיבורים של הצדיק - בודאי הם בשלימות ובמלוואה, לכן יכול להמשיך השפע לישראל, ועל ידי זה נקרא בחינת מלאפום, מלא פום, להורות שהפה שלו - במלוואה ובשלימות. ע"כ.

שמעון יוסף הכהן ויזנפלד תיקון הכללי

שלח חושך ויחשך. אע"פ שמכת חושך היא מהמכות האחרונות, מ"מ מפני חשיבותה הזכיר אותה בראשונה. ויש רמז ללימוד לקח ומוסר - שאוי ואבוי כשהשי"ת עושה חושך - שאז מי יצילנו מהחושך. ויש חושך בגוף, ויש חושך בנפש, ויש חושך בנשמה, ואוי כשה' מחשיך אחד מהם.

זהו ויחשך" כלומר וי חושך: ולא מרו את דברו. ויש ללמוד מוסר השכל מק"ו, ומה המכות (וממוניהם) שלא מקבלים שכר - עושים רצונו יתברך במסירות ודייקנות, בלי טענות ומענות, אנחנו שמקבלים שכר על עשיית רצונו, על אחת כמה וכמה. ויש לפרש לאידך גיסא שלא הוסיפו מרירות (מרו - לי מר) על מה שנוצטו. (ודלא כמו שמצינו אצל העכו"ם שה' ציווה להעניש בכך וכך, והם הוסיפו לצער ולהרע את עם ישראל, וכמ"ש חז"ל (שמ"ר ל, טו; רמב"ם הל' תשובה פ"ו ה"ה)).

הפך את מימיהם לדם. הניגוד הוא עצום, מים - זה חסד, מים - זה חיים, ונהפכו לדם - שהוא דין והוא סימן למות. וכמה עונש יש כשהסנוגור נהפך לקטגור, והחסד לדין, והטוב לרע. וימת את דגתם. כי מכל הקילקולים נעשים תיקונים, אבל כאן מרוב המכה והעונש, מהקילקול נעשה רק קילקול והם לא הצליחו להנות אפילו מהדגים המתים, שנהפכו ג"כ לטעם דם. ונאם נעשה מהקילקול תיקון - הוא רק ביחס לישראל שהם נהנו מהדגים].

עקר חרפן בית-המקדש נמשך מנפילת ההלכות על-ידי הלמוד שלא לשמה, עד שנפגמו אצלם ההלכות כל-כך, עד שנעשה להם על-ידי זה פה לזכר על הצדיק עתק, שמשם פל החרפנות. ועל-כן נוהגין שאין אוכלין בשר באלו הימים, להורות שנתעלמו מאתנו ההלכות מעצם החרפן שהיה בימינו ההם, שעל-כן אין אוכלין בשר. בבחינת -עם-הארץ לא יאכל בשר. ועל-כן בתשעה באב עצמו אסור ללמוד כלל, רק בדברים הנרעים, וכן אסור או להניח תפלין, וחולצין המנעלים, פי הכל בחינה אחת. פי תפלין מורין ששם ברור ההלכות שהם בחינת רגלין, שמשם נמשכין תקון המנעלים, בבחינת 'תפלין כף מנעלים'; ובתשעה באב נפגם כל זה, על-כן אסורין בכל זה, רק צריכין להתאבל מאד על חרפן בית-המקדש ולישב לארץ ולהשפיל דעתו באמת ועל-ידי זה וזכין לחור ולקרר ההלכה, בבחינת: כל המתאבל על ירושלים וזכה ורואה בשמחתה, ועקר השמחה היא התורה, שהיא בחינת ברור ההלכה בשלמות, כמבאר בפנים, וכמו שכתוב "שש אנכי על אמרתך" וכו', פי עקר ברור הלכה בשלמות יהיה אז לימות המשיח, כמבאר בפנים.

לע"נ לפרטונה בת מול ע"ה

פרשת דברים

"אחד היה אברהם"

"אחד היה אברהם" (תקו"א ל"ג) שאברהם עבד השם רק על-ידי שהיה אחר, שהשב נדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתפל כלל על בני העולם, שפרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק פאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה לבנם בעבודת השם, אי אפשר לו לבנם כי אם על-ידי בחינה זו שישב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתפל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו וכיו"ב וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתפל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם" פאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל. (לקו"מ תנינא השמטה)

זהו בחי' (ישעיה ג, י) אמרו צדיק כי טוב, כי אמרותיו ודיבוריו של הצדיק הם מפיקים שפע גשמי ושפע רוחני, ודיבורים עושים רק טוב. וזה בחי' (תהלים ה, יג) כי אתה תברך צדיק, כי הברכה והשפע כנ"ל באה ע"י הצדיק, וזה בחי' (שם לו, ל) פי צדיק יהגה חכמה. בחי' (קהלת ז, יב) בצל החכמה בצל הכסף, הרי שפע גשמי, וידוע שחכמה היינו אבא, משפיע לבניה היינו אמא, הרי שפע רוחני. וכתוב (משלי י, ו) ברכות לראש (היינו חכמה) צדיק. וכתוב (שם י, יא) מקור חיים פי צדיק, וכתוב (שם י, כ) כסף נבחר לשון צדיק. וכתוב (שם י, כא) שפתי צדיק ירעו (ויפרנסו) רבים. וכתוב (שם י, לא) פי צדיק - ינוב חכמה, וכתוב (שם י, לב) שפתי צדיק ידעון רצון. והנה מבואר בדברי רבינו ז"ל שלפי הדיבור כן השפע גשמי ורוחני. וא"כ צריכים לשמור מאד מאד את הפה בקדושה כדי שנוכל להשפיע בו בקדושה. וע"כ צריכים להזהר מאד משקר ואבזרייהו, ומאונאת דברים, מרכילות לשון הרע ומוציא שם רע, ומלדבר רע על כלל ישראל, מניבול פה ואבזרייהו, מלהלבין פני חבירו, ובפרט רבים, מדיבורי ליצנות, ומדברים בטלים, ומלכנות שם גנאי לחבירינו, מלהתכבד בקלון חבירינו, מלתת עצה לא הוגנת, מהלשנות ומסירות, מלמסור דין לשמים, מקללות מלצער יתום ואלמנה. מלהטיח דברים כלפי מעלה, משבועות ונדרים, מלהוציא שם

לע"נ הניכה בת תמו ע"ה *

בין המצרים – תשעה באב

לכבוד ... אחדשה"ט!

השי"ת שישן שמו הקדוש בבית המקדש (ברכות יב), וההוד והיופי האמיתי של כל הבריאה - היה בבית המקדש (שם נח), ובית המקדש נברא קודם שנברא העולם (פסחים נד), ויעקב אבינו קרא לביהמ"ק בית (שם פח), שהוא מושג שכל אדם, אפי' מי שהוא במדרגה פחותה מאד, יש לו הבנה והשגה בכך, ועי"ז כל אחד יוכל להרגיש טוב להתפלל שם (וראה בליקו"מ קמא י, ג) ואמרו חז"ל (יומא ט), על הפסוק (משלי י, כז) יראת ה' תוסיף ימים - זה בית המקדש הראשון, ואמרו (שם) בית המקדש הראשון חרב מפני חטא ע"ז, ג"ע, ושפ"ד. ובית המקדש השני מפני שנאת חינום. ועדיין עוון זה מצוי בעוונות בנינו כמו שאמרו חז"ל שם (ובירושלמי יומא פ"א ה"א). וכן אמרו (שם) כל דור שאינו נבנה ביהמ"ק בימיו - מעלים עליו כאילו הוא החריבו שאפי' ביהמ"ק היה בנוי, היה נחרב מפני מעשים אותו הדור) בנימין בכה על ב' מקדשים שעתידיים להיות בחלקו ועתידיים ליחרב (מגילה טז:), ואמרו (סוטה מח:): משחרב ביהמ"ק פסקו אורים ותומים, ואמרו (מכות י:): שמעתי בנ"א שהיו אומרים מתי ימות זקן זה (דוד), ויבוא שלמה בנו ויבנה בית הבחירה, ונעלה לרגל - ושמחתי. ואמרו (אבות פ"ה מ"ח) עשרה ניסים נעשו לאבותינו בביהמ"ק א) לא הפילה אשה מרוח בשר הקודש ב) ולא הסריח בשר הקודש מעולם. ג) ולא נראה זבוב בבית המטבחים. ד) ולא אירע קרי לרה"ג ביה"כ. ה) ולא כיבו הגשמים אש של עצי המערכה. ו) ולא ניצחה הרוח את עמוד העשן. ז) ולא נמצא פסול בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים. ח) עומדים צפופים ומשתחווים רווחים. ט) ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם. י) ולא אמר אדם לחבירו צר לי המקום שאלין בירושלים. ואמרו (כ"ד ג) מהיכן נבראת האורה? ממקום ביהמ"ק. ואמרו (שם טו) לא היה העולם ראוי להשתמש בארזים, שלא נבראו אלא לצורך ביהמ"ק. ואמרו (ש"ר ב) עד שלא חרב ביהמ"ק - היתה שכינה שורה בתוכו. ואמרו (שם) לעולם אין השכינה זוהי מכותל המערבי. ואמרו (שם לו) ביהמ"ק מאיר לכל העולם. ואמרו (סוכה נה:): הני ע' פרים, כנגד מי? כנגד ע' אומות. אוי להם לאוה"ע שאבדו (ביהמ"ק) ואין יודעים מה שאבדו. ואמרו (במדכ"ר א) אלו היו אומות העולם יודעים מה היה המקדש יפה להם, קסטרויות היו מקיפים אותו כדי לשמרו. ואמרו (ויק"ר א) למה נקרא שמו של ביהמ"ק "לבנון"? שמלבין עוונותיהם של ישראלואמרו (ברכות ג). אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי, ואמרו (שם ה) מיום שחרב ביהמ"ק נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים וננעלו שערי תפילה. ואמרו (שם ט) מיום שחרב ביהמ"ק - לא נראית ריקע בטירתה. ואמרו (תענית ל:) כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. ואמרו (סוטה מח) מיום שחרב ביהמ"ק אין יום שאין בו קללה. ואמרו (פ"ב כה:): מיום שחרב ביהמ"ק אין הגשמים יורדין מאוצר טוב. ואמרו (ע"ז ג:) מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה. ואמרו (איכ"ר פתיחתא) בשעה שחרב ביהמ"ק בא אברהם לפני הקב"ה בוכה וממרט זקנו ותולש שערות ראשו, ומכה את פניו, וקורע את בגדיו ואפר על ראשו והיה מהלך בביהמ"ק וסופד וצועק. ואמרו (תנא דבי אליהו רבה ל) פ"א נכנס ר"נ לביהמ"ק. ומצאו חרב וכו' עד שראה את הקב"ה שהוא עומד ומיילל על חורבן ביהמ"ק, ועל ישראל שגלו, ואמרו (ילקוט שמעוני ימיה ס"י רעט) כיון שחרבה ציון וירושלים וביהמ"ק ונשרף ההיכל ויצאו ישראל בקולרין היו מבקשים לבכות, ולא הניחום השונאים. ואמרו בזה"ק (פי יגש, דף רי.) כדי אתחרב בי מקדשא, שמיא וארעא, מלאכי עילאי, שימשא וסיהרא, וכולהו עילאי ותתאי בכו והתאבלו. והמלאכים עדיין בוכים תמיד (זה"ק שמות דף ח:). ואמרו (זה"ק כשלח, נה:): כל בר נש דבכי וארים קליה על חורבן ביתיה דקב"ה, זוכה למה שכתוב (תהלים צח, ח) יחד ירננו, ויזכה לראותו בישובו בשמחה. ואמרו (ת"ז ח"י כ"כ סו.) מיומא דאתחריב בי מקדשא, עלמא אתהפיך לתוהו ובהו. והנה בעוונותינו הרבים דורינו מלא טימטום ושריטות, ולא חשים ולא מרגישים את החורבן ואת גודל האבידה והחסר של ביהמ"ק, ומשמעות הדברים, וע"כ הצער והאבילות ירדו פלאים. וגם הרגש אטום מאד, ויש חסר באבילות מעומק הלב, ובהרגשת הכאב כראוי. ולא עוד אלא מכיון שיש חסר בהבנת גודל מעלת וקדושת בית המקדש, יש הרבה שמתארים לעצמן איזה יופי ואיזה כייף יהיה כשיבנה בית המקדש ואז יוכל לבא עם הילדים ו... לעשות תמונות תיירות בכל מיני זוויות ומקומות של ביהמ"ק. והילדים גם רואים את עצמם רצים בכבש המזבח ומצטלמים סלפי או לא בקרנות המזבח. אוי, מה היה לנו לאיזה מדרגה שפילה הגענו. והחי יתן אל לבו, להתאבל כראוי.

ברכת התורה וכמו"ס שמעון יוסף הכהן ויונפלד

ימית נת אסתר

חזרה בתשובה שלמה

להצלחת

ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמות

לעילוי נשמות

תמונת אסתר ע"ה

נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ח.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

ניב כהן בן ערנה

ליוונ הגון

והצלחה ברוחניות ובגשמות

לעילוי נשמות

שמואל בן אברהם כהן ז"ל

הארות על מאמר "ויבן ה' אלקים את הצלע" (בסימן סז)

י. וכי לא אשא פנים לישראל שאני אמרתי ואכלת ושבעת וברכת והם מדקדקים מזכית ועד כביצה.

ובזה יובן ענין הנשיאות פנים וענין הסתרת הפנים, ומה שקשורים בריבוי ומיעוט האכילה, כי הנה ענין נשיאות הפנים הוא בחי' ההשגחה הפרטית המטיבה לאדם למעלה מדרך הטבע, וענין הסתרת הפנים הוא ענין סילוק ההשגחה ועיבת ההנהגה לדרך הטבע, וע"כ כשהאדם מתקדש בבחי' צדיק אוכל לשובע נפשו, שביעת הנפש דייקא ולא שביעת הגוף וכנ"ל בבחי' (ישעיה נ"ח) והשביע בצחצחות נפשך, בחי' אני אמרתי ואכלת ושבעת והם מדקדקים עד כזית עד כביצה, היינו שאוכלים פחות מכדי שביעת הגוף וכמ"ש התוס', בזה האדם מראה שסומך לגמרי על השגחתו יתברך שיקיים גופו ואין לו שום שייכות עם טבעיות, כי על פי טבע הרי קשה להתקיים בפחות משיעור שובע, וק"ו שעל הרוב במצב כזה המוח אינו פועל כשורה ואין לו יישוב הדעת, וזה האדם המתקדש לאכול רק כדי שביעת הנפש מכיון שסומך לגמרי על הנהגת ההשגחה זוכה לנשיאות פנים שהיא בחי' השגחה שלימה, אבל כשנופל לתאוות אכילה דהיינו שאוכל יותר מכדי שביעה, בזה מראה שאינו סומך ובוטח על השגחתו ית', ומשענו על כוחות האכילה הטבעית, כי תולה שלפי ריבוי האכילה במאכלים בריאים וטעימים, כך ירבה כוחו ויישוב דעתו, ושאר סברות כחוביות, וע"כ ה' מסלק נשיאות הפנים והשגחתו מעליו, ועוזבו על משענו קנה רצון דהיינו פגעי הטבע כי בדרך שרוצה אדם ללכת בו מוליכים אותו כמ"ש חז"ל (מכות דף י:). (מתוך הספר יש מאין הארות על הסה"ק ליקו"מ)

מדרש

דָּבַר אַחַר, מוֹכִיחַ אֶתְּךָ, אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה רַבִּי סִימון, מִהוּ אַחֲרֵי, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּנִיבּוֹל מִשֶּׁה הוֹכִיחֵנִי אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל הוֹכִיחַ לְיִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי, לְיִשְׂרָאֵל אָמַר (שְׁמוֹת ל, ל): אֲתֵם חֲטָאתֶם, לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר (שְׁמוֹת ל, יא): לָמָּה הוּא יַחַרְרֵךְ אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ. מִהוּ לָמָּה, אָמַר רַבִּי יִצְחָק בְּשֶׁעָה שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הָעֵגֶל בְּקֶשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַלּוֹת שׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אָמַר לוֹ מִשֶּׁה רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם הָעֵגֶל הָיָה טוֹב הוּא לְטִייעַ לָךְ, אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִה מְסִייעַ לִי, אָמַר לוֹ מִשֶּׁה אִם אֶתָּה מוֹרִיד גְּשָׁמִים הוּא מְפָרִיחַ טְלָלִים, אֶתָּה מוֹצִיָא אֶת הַרְרוּחוֹת וְהוּא אֶת הַבְּרָקִים. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶף אֶתָּה טוֹעֵה בְּעֵגֶל, אָמַר לְפָנָיו רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֵלָּא לָמָּה הוּא יַחַרְרֵךְ אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ. וְלִישְׂרָאֵל הוּא אוֹמֵר: אֲתֵם חֲטָאתֶם חֲטָאָה גְדוֹלָה. (דברים רבה א, ב)